

Трагична смрт наше велике Соње Савић изнела је на видело сав ужас и пакао домаћег таблоидног друштва. О, како су се медијски лешинари обрадовали над богатом гозбом коју нуди несрећни крај непоновљиве уметнице! Без икакве провере закотрљала се прича о предозирању и старом душеку, да би већ следећег дана наводним величањем Соње, док је још прича 'врућа', дизали своје паклене тираже. Све оно што је Соња дубоко презирала покуљало је поводом њеног нестанка: тај најцрњи прекоплотски менталитет безгрешног комшилука који вири кроз шпијунку, броји шприцеве, мотри ко нема тросед и регал, увек осећа неке непријатне мирисе и непогрешиво зна шта се збива иза затворених врата!

Креатори штампаних и електронских таблоида изгледа да су, заједно са својим породицама, једини апсолутно непорочан и безгрешан део друштва, чим са толико храбрости олако дају медицинске и моралне дијагнозе. Наша највећа новинска агенција придружила се 'друштву моралних' констататујући у првој вести да национална уметница није имала 'срећен живот'. Ето, сад бар знамо где 'средјен живот' обитава: у мермерној згради на Обилићевом венцу!

У хуку лицемерног жаљења због наводног узрока смрти, провејава тај љигави ју-ју-ц-ц-ц сентимент, охолост власника комплетних угаоних гарнитура и модерних брава на вратима, којима 'то' не може да се деси! Све је ово Соња Савић знала и о томе небројено пута говорила. Начин на који нас је таблоидни полусвет обавестио о крају њеног живота у потпуној је сагласности са Соњиним суморним дијагнозама. Друштво које своје величине не поштује ни у самртном часу, и није друштво, већ пре гомила. Разуларена, али зато безгрешна, морална и 'средјена'.

Иако већина светских таблоида черечи животе познатих до крајњих граница (понекад и физички ликвидирају, као у случају принцезе Дајане), нигде читаво друштво толико не личи на своје таблоиде као у Србији. Наша традиционална усмереност ка туђим животима и унижавању изврских добија своје отелотворење у крупним насловима прљаве садржине.

Али, гле, некако све дође на своје место. Ма колико се, као средина, жестоко опирали свакој памети, истини или доброту, прљаве насловне стране, по својој (упијајућој) природи, неминовно заврше као подлога у кантама за ђубре, а значајни домети људског духа заувек остају део културног идентитета и колективног сећања. Таблоидне газде могу, дакле, слободно да се крчкају у својим пакленим профитима, у сваком другом смислу потпуно су безначајни. Али, зато је штета коју наносе значајна и било би лековито и освежавајуће да кад лажу, дебело плате или иду у затвор.

И нека само они не помињу 'притиске на медије', 'права на слободу јавне речи', и 'одбрану професије'!!!